

Benidormse dans

Als een hert dat in de koplampen staart, zoek ik naar een uitweg zonder die te vinden. Daar zit ik dan op de eerste rij. Vooraan. Geen ontsnapping mogelijk. In een troosteloze ruimte, in een troosteloos hotel, in Benidorm. Omringd door muren, die na jaren van tabaksrook geel zijn uitgeslagen. Versiert met zalmroze accenten om het geheel een mediterrane uitstraling te geven. Met felle spotjes in het plafond die alle sfeer uit de ruimte trekken. In het midden, een open plek. Als een circuspiste waar jaarlijks terugkerende hotelgasten hun kunstjes kunnen opvoeren. Omringt door oud gebruikte tafels en zachte leren fauteuils. Van die kringen waar je zo diep in wegzakt dat je te laat doorhebt hoe je levensenergie wegsijpelt. Tot je, verschrompelt als een oude eenzame man, geen andere keus hebt dan jaarlijks terug te keren naar dit godvergeten oord.

‘Het is er heerlijk vertoeven’, hadden ze gezegd. ‘Echt iets voor jou, helemaal nu je vrouw’ – *altijd gevolgd door een ongemakkelijke stilte* -, is overleden.’ ‘Het zal je goed doen.’ Mijn reet dat het me goed doet, dacht ik. Ik ben hier nu twee weken en vind het een grote tragische bende. De routineuze rituelen drijven mij langzaam tot waanzin: elke dag dezelfde mensen, op hetzelfde bedje, op dezelfde plek aan het zwembad. Met dezelfde drankjes en dezelfde gesprekjes. ‘Ja, de zon schijnt’. ‘Nee, het wordt niet koeler’. ‘Ja, het is belangrijk dat je je goed insmeert.’ ‘Ja, huidkanker ligt op de loer, helemaal met onze oude lijven.’ ‘Nee, we zijn zeker de jongsten niet meer’. Het is om te janken.

Waarom ik hier dan op deze eerste rij zit, vraag je je af? Om van het gezeur af te zijn. Ik zie d’r nog zitten. Ans, een praatgrage vrouw van mijn leeftijd die - moet ik toegeven - best prettig is in de omgang. Ook zij is hier alleen en had na onze kennismaking al snel besloten dat we daardoor een bondje konden scheppen. Een paar dagen geleden heeft ze me overgehaald om vandaag aanwezig te zijn want ‘ze vond het zó leuk als ik zou komen kijken.’ ‘En alleen op de kamer blijven, was toch ook niks?’ In een vlaag van verstandsverbijstering, ben ik akkoord gegaan. Inmiddels met spijt als haren op mijn hoofd, al heb ik die allang niet meer. Dus nu zit ik hier, klaar voor de “voorstelling” van het groepje ochtendgymnasten dat zich de afgelopen weken dagelijks heeft verzameld op het grasveldje naast het zwembad. Dames van middelbare leeftijd met een niet aflatend enthousiasme, die trachten lijf en leden soepel te houden alsof hun leven er van afhangt. Vandaag tonen zij hun kunsten aan een groter publiek, in de hoop anderen ook zo ver te krijgen. Nou, aan mijn lijf geen polonaise, denk ik mopperend.

Ik kijk om me heen en het valt me op hoe druk het is. Bijna alle tafeltjes zijn bezet, er wordt gelachen en gedronken. Een steek van jaloezie plaatst een grimas op mijn gezicht. Er wordt genoten. Waarom lukt mij dat niet? ‘Omdat je aan het rouwen bent’, hoor ik mijn huisarts met zware stem zeggen. Zijn ogen priemend over zijn

brilletje. Ik zucht. Uit frustratie giet ik het lauwe biertje dat voor me staat in één keer achterover en sein naar de bar voor een nieuwe. Mijzelf dan maar verdrinken in zelfmedelijden.

Door de grote raampartijen met uitzicht op de binnenplaats, zie ik de dames op een kluitje staan. Giechelend als schoolkinderen onderweg naar hun jaarlijkse uitje. Eén van de vrouwen maant ze tot stilte door met felle handgebaren voor zich uit te wapperen. Met een statige houding geeft ze de laatste instructies zoals een ware schooljuf betaamt. Haar gedrag leidt tot een zweem van nervositeit onder de deelnemers en het verbaast me hoe belangrijk dit voor ze is. Ik zie Ans staan, een beetje aan de zijkant van het gezelschap, terwijl ze gespannen voor zich uitkijkt. Speciaal voor deze avond heeft ze zich opgedirkt. Haar kortpittige kapsel in de lak, rode lippenstift, roze wangetjes en gestoken in een koraalblauwe broek met idem shirt en riem met glitters. Bij een optreden horen glitters, zal Ans hebben gedacht.

Opzwevende Spaanse muziek schelt plotseling door de ruimte en ik zie dat de vrouwen zich in een lange rij opstellen voor hun *gran entrada*. Als de muziek aanzwelt, beginnen ze te marcheren. Als een leger dat ten strijde trekt, verschijnen ze langzaam ten tonele. Ik moet toegeven: het is een vermakelijk schouwspel, deze oude van dagen. Vooral omdat het niveau ver te zoeken is. Ans danst achteraan en probeert met speelse blikken mijn aandacht te trekken, terwijl ze haar pasjes uitvoert. De twee gaan niet goed samen.

Plots maakt lichte paniek zich van mij meester als het me begint te dagen dat Ans een oogje op mij heeft. Ik weet me geen houding te geven en blijf stoïcijns voor me uit kijken. Pas als ze zich met een verbeterd blik weer op de muziek concentreert, kijk ik haar vanuit mijn ooghoeken aan. Ik snap dat ze achteraan staat, want maat houden kan ze niet. Ze doet mij denken aan mijn eigen vrouw en even waan ik me thuis, in mijn woonkamer. Met mijn jeugdliefde in de armen, haar parfum van lavendel en kaneel. Zij op mijn tenen, klein en broos tegen mij aan, haar huid verrimpelt. Met grijze haren, maar ogen zo helder als de eerste dag dat ik haar zag. Mijn handen voorzichtig om haar middel, terwijl zij zich zacht tegen mij aan vlijt. Ze was zo kwetsbaar op het einde. Ik dein mee op de muziek, verloren in herinneringen. De tranen prikkend in mijn ogen.

‘Hoe vond je het?’, hoor ik plotseling. Ik kijk op en zie Ans voor me staan. De muziek is gestopt. De dans is ten einde. Ik zweef tussen herinnering en realiteit, tot de geluiden van het hotel me weer tot de orde van de dag roepen. Ik knipper mijn tranen weg en kijk haar aan, terwijl de contouren van mijn woonkamer vervagen. De geur van kaneel en lavendel blijft. Het verwacht me. ‘Wat ruik ik?’, vraag ik haar. Ze kijkt me aan met een brede lach en zegt: ‘mijn lievelingsparfum, speciaal voor vanavond opgedaan’.